

Ferenczes István
BOGÁNC S ÁBEL VERSEI

A GAZDI HIÁNYA

Én azt szeretném,
hogy a gazdi
egy fél napra, egy órára,
egy percre se hagyjon magamra.
De bizony néha
több időre is elmegy.
Ilyenkor elviszi
a szürke szemeit,
amelyekkel olykor rám ragyog.
Elmegy velem
a megőszült bajusza is,
amelyet mindig morzsolgat,
ha velem beszélget.
A legjobban a keze hiányzik,
amivel simogatni szokta a buksimat,
morzsolgatni a füleimet.
Amikor a gazdi
hosszabb időre elmegy,
akkor én ráfekszem
a teraszon lévő
sáros kerti papucsaira,
s szunyálok egy-egy rövidet.
Olyan jó melegség
terjeng a hasam alatt.
És érzem
a lábszagának az illatát is.
Egy kicsit megnyugszom,
mert tudom,
nincsen egészen elmenve
a gazdi.

A KONYHA TITKAI

Amikor a gazdi elmegy,
s itthon marad a gazdinám,
valamivel jobb a hangulatom.
Nem sokkal, mert a darling,
különösen hideg időkben,
ritkán jön ki a házból.
Így is biztonságosabban
érzem magamat,
mint amikor senki sincs itthon,
csak egyedül én.
Ha a drága itthon van,
felülök a teraszos pad sarkára,
épp a konyha ablak alatt van.
Az államat ráteszem
a párkányra,
s órák hosszát bámulok
befeleg az ablakon,
figyelem, mit művel.
Most éppen a kicsi széken ül
és krumplit hámoz.
Aztán a répát kapargatja.
Majd hagymát pucol,
s hullatja könnyeit.
Egy fényes fazékba vizet tölt,
ráteszi a kályhára,
amit addig megpucolt,
beleönti.
Ezek a dolgok számomra
érdektelenek,
csupán a gazdinám
mozdulatai érdekesek.
Hoppá!
A hűtőből számomra is
érdekes dolgokat csomagol ki,
ráhelyezi a lapítóra.

Az ablakon keresztül is jól látom,
hogy egy nagy disznócsülök
van a lapító közepén.
Abból biztosan nekem is jut majd.
A gazdina kést vesz a kezébe,
majd csípőre teszi a kezét,
látom, nem boldogul a disznóval.
A csípőre tett kezéről tudom,
hogy a gazdira gondol,
ha hazajön, ő majd elintézi.
Meg vagyunk élve,
ujjongok fel, mert a gazdinám
a csirkecombokat
kezdi vagdosni késével.
Ha nehezen is,
de csak kivágja
belőlük a csontokat.
Megszusszan,
megmossa a kezét,
s máris jön ki a teraszra,
hozza a csirkecsontokat.
Úgy ugrálok körülötte,
mint akinek elment a szépesze.
Na, végre!
Leteszi a lépcső előtt
a járdára,
és megáll,
nem akar visszamenni a lakásba.
Én pedig morgok, acsargok,
kimutatom a fogam fehérjét.
Hálátlan disznó vagy, mondja,
és bemegy a konyhába.
Nem vagyok én hálátlan,
de csontügyben nem ismerek tréfát.
Ha kijön újból,
megnyalom a kezét.
Addig is visszaülök

a konyhaablak alá,
s nézem a gazdinámat.
Illetőleg
a lapítón árválkodó csülköt.

A MÉRGES GOMBÁRÓL

A nyáron
elmentünk a gazdival
az erdőbe gombászni.
Az erdőig szép,
sima volt az út,
kedvemre futkározhattam,
loholhattam hol a gazdi előtt,
hol utána.
Az erdőt nem szerettem,
mert ott mindenféle akadályokon
kell átugrani vagy átbújni.
Ott nem lehet viháncolni,
sötét van, egy kicsit rettenetes.
A gazdi szép sárga, barnás, lilás,
fehér színű gombákat vágott le
a bicskájával, gyűjtögette a tarisznyájába.
Én is segítettem neki keresni a gombákat,
Megszagoltam őket,
s ha kellemesnek éreztem az illatukat,
azonnal csaholtam a gazdinak,
hogy jöjjön és szedje le.
Aztán találtam egy gyönyörű,
piros pettyes, nagy kalapú gombát.
Megszagoltam,
de nem csaholtam a gazdi felé,
mert roppant gyanúsán illatozott.
Leültem,
és vártam a gazdit,
aki lassan odaért,
azonnal eltaposta.

Mérges – mondta.
De szép – mondtam.
Bolondgomba – mondta.
Ha odahaza az elvett csontok miatt
én is mérges leszek,
engemet is megtaposol?
Nem,
mert te nem vagy galóca.

AZ AJTÓ MÖGÖTTI GAZDI

Harmadnap óta
a gazdám nem jön ki a lakásból.
Én az ajtó előtt strázsálok,
néha megkaparászom a deszkát,
felágaskodom a rézkilincsig,
nem tudom lerántani,
elkezdek hát gyöngéden csaholni,
hátha kijönne,
mert már nagyon viszket
a fülem töve.
Kaparászásomra
csak elővászorog.
Sápadt, krétafehér az arca,
csíkos pizsamában áll
az ajtó mögött,
bámul ki rám
az üvegen át.
Nyaka körültekerve
egy nagy sállal,
szemei vörösek, nedvesek,
nagyokat tüsszög,
csóválja a fejét,
amikor felém néz.
Tudom, azért nem jön ki,
mert megharagudott,
amiért mérgemben
a lépcső sarkára pisiltem.